

JIŘÍ PAVELEK

POSLEDNÍ STÍN

**DÍL 1.
PROJEKT 4**

POSLEDNÍ STÍN

Díl 1.

Projekt Y

Jiří Pavelek

PROLOG

První výprava!

Davy lidí se hrnou stanicí po boku svých rodin a blízkých. Loučí se s nejbližšími. Předávají si poslední vzkazy na rozloučenou. Se slzami v očích se vydávají vstříc svému záhadnému osudu. Mnozí naposled zvažují, jestli se skutečně vydají na cestu. Není návratu, už nemůžou couvnout.

Výběr do první výpravy byl extrémně náročný, kritéria nesplnil každý. Většinou upřednostňovali zatím bezdětné, mladé rodiny s velkou nadějí založit zdravou společnost. Dalším kritériem byly znalosti, zkušenosti napříč vybranými obory. Jedinci, kteří se těšili skvělému zdraví a vládli schopností přežít v extrémních podmínkách, zvítězili nad ostatními uchazeči. Zdaleka to nebylo tak snadné, jak si všichni na počátku mysleli. Tento výběr z celého lidstva se nyní vydává na svou cestu...

Všichni účastníci se naposled rozloučili. S příručními zavazadly zamířili k poslední kontrole u přechodových komor. Osobní věci nikdo vážněji nekontroloval. To málo, co si uchazeči mohli vzít s sebou, ochranku nezajímalo.

Mladý pár se zastaví u okna, aby si vychutnal poslední rozloučení s domovem. Měsíc z tohoto úhlu je nádherný! Dávno již není tou

bezduchou pustinou jako před léty. Změnil se k nepoznání. I tak si svou původní tvář snaží udržet.

„Věřila bys, že před staletími tu byla jenom pustina? Kusy skal a rozsáhlé krátery? Vidiš, tenhle maličký pomník je věnovaný projektu Apollo. Tím vlastně všechno začalo. Proto vytvořili oblast několika stovek kilometrů jako oázu se zachováním původní podoby Měsíce,“ vysvětluje muž.

„Ráda poslouchám tvoje vyprávění. Ani se mi nechce věřit, že tenkrát tu nikdo nežil. Teď nás jsou tady miliony,“ praví jeho žena. „Z vyššího patra stanice máme rozsáhlý měsíční komplex pro miliony lidí jako na dlani. Rozpíná se stovky kilometrů daleko a poskytuje zázemí pro 940 milionů obyvatel. Obytné sekce se střídají s odpočinkovými a rekreačními letovisky, vědeckými komplexy, výcvikovými středisky, doly a rozsáhlou sítí továren, zásobují obrovské loděnice a vesmírné doky. To celé je spojené sítí tunelů a autobusů. Nádherné mraveniště zkroceného Měsíce na pozadí překrásné a prosperující Země. Zlatý věk lidstva kráčejícího galaxií, připraveného udělat další veliký krok! Tam, kde to začalo misemi Apollo a prvním člověkem na Měsíci, tam i symbolicky vykročíme do nového věku...“ zakončí žena zasněně.

Jak zvedají pohled od měsíčního povrchu, spatří důvod všech svých snažení a snů.

„Vidiš sérii desítek autobusů ústících do trupů gigantických dvacetikilometrových super lodí, připravených na svou velikou cestu? Archy pro nás a tisíce kolonistů, připravených zasít první semínka civilizace do neprozkoumané galaxie?“

„Ano, máš pravdu. Jsou nádherné! Slyšela jsem, že je postavili na konstrukcích bitevních lodí. Osadili je nejmodernějšími warp motory, zesílili prý pancéřování a přeměnili skladiště a kajuty posádky v kryoboxy,“ praví s dojetím žena.

„Pleteš se. Bitevních lodí by bylo škoda pro takový úkol. Všimni si upraveného trupu, schopného vydržet náročný sestup atmosférou planety. Až dokončí svou cestu, přistanou a stanou se zárodkem nové kolonie. Měly být novou generací nákladních lodí. Přidali jen zbraně, větší ochranu a rozšířenou výbavu pro kolonizaci.“

„Skutečně? Všech sedm lodí? A co tahle?“ namítne žena a ukáže na o pět kilometrů větší loď, vybavenou mnohem mohutnějším trupem s robustnější konstrukcí, rozšířenými skladovacími prostory, posetou stovkami vysouvacích bojových věží.

Muž se usměje. „To je Kaseda! Máš pravdu, sedmá Kaseda měla být novou vlajkovou bitevní lodí flotily. Udělali z ní velící loď, která bude řídit celou kolonizaci. Jedině ona dokáže ochránit celou flotilu a zajistit bezpečí kolonizačním lodím, než doletí na místo určení.“

„Ale naše je Selis! Škoda že neletíme v Kasedě,“ upřímně zalituje.

„Kaseda má kromě modulů pro sto tisíc kolonistů navíc rozšířené hangáry o transportní lodě a letky stíhačů. Jestli se něco po cestě pokazí, bude to právě Kaseda, kde se probudí pomocný personál, aby vyřešil každý sebemenší problém. Proto má větší zásobu náhradních dílů a nejlepší posádku v celé flotile! Vybírali z celé naší civilizace ty nejlepší z nejlepších. Máme obrovské štěstí, že nás přijali do kolonizace,“ vysvětluje muž.

„Nebud' tak skromný. To já mám štěstí, že jsi skvělý xenobiolog a prošel jsi složitými výběrovými testy. Kdybych nebyla tvou ženou, nevzali by mě!“

„Zbytečně se neshazuj! Pamatuješ, co ti řekl doktor? Naše genetická kompatibilita je působivá, budeme mít hodně dětí. To my musíme zalidnit nové planety. Nikdo jiný to za nás neudělá.“ Oba se rozesmějí.

„I tak bych si přála letět na Kasedě. Má navíc tisícičlenný personál mimo hlavní kryogenické boxy, zkušené techniky, inženýry, vojáky, vědce i lékaře, kteří dohlédnou na průběh naší cesty.“

„Tak vidíš, nemáš se čeho bát. Budou nad námi bdít a chránit nás,“ povzbudí ji muž.

„Ty se nebojíš?“

„Ne, v naší skupině je rozsáhlý výběr populace, nikdo tu není náhodou. Jsme první kolonisté vydávající se mimo Mléčnou dráhu. Úplně první kolonie v jiné galaxii! Jaké budou planety? Co tam bude žít? Nejsi zvědavá? Budeme tak daleko od Země, že si můžeme vyplnit sny. Vytvoříme svou vlastní společnost! Celý život mě zajímalo, jak se museli cítit první evropští kolonisté, co se vylodili na americkém kontinentu. A teď? Teď to poznám! Nikdo před námi tam nebyl! Máme jenom údaje ze vzdáleného pozorování. Už se těším, až se rozhlédnu po našem novém domově.“ Obejme ji a ukáže na krásnou Zemi. „Naposled si ji prohlédni, už ji neuvidíme. Kolébka lidstva, po nás už nebude jediná! Založíme nové zárodky, lidstvo vstoupí do mezigalaktického věku. Tak pojď, nebo nám Selis uletí!“

S nedalekou Zemí v pozadí se políbí a pokračují na své cestě stanicí, po boku stovek kolonistů, stejně nadšených a zvědavých jako oni. Poslední krůčky předtím, než opustí vše, co znají a milují. Jedna přechodová komora ze stovek stejně rušných a podobných komor, kde se loučí sedm set tisíc kolonistů a naloďuje se do sedmi dvacetikilometrových kolonizačních lodí. Všichni se odebírají k hlubokému spánku. Personál lodi Selis je roztrídí do předem připravených modulů. Některé už jsou plné, jiné čekají na své hosty. Vůbec je nepřekvapí, že mají místa proti sobě. Celou cestu si budou hledět do očí, jako dva zamilovaní průkopníci, těšící se na nový svět. Vyslechnou si poslední instruktáž technika ještě jednou opakujícího to, co dávno vědí z výcviku. Pomůže jim uložit osobní věci do přihrádek pod moduly a popřeje krásné sny. Jak se spouští kryogenický proces, natáhnou ruku k sobě a naposled si vyznají lásku. Zamrznou s myšlenkami na toho druhého a svět. Až se probudí, budou pro ně celá staletí pouhým krásným snem...

Umístění: Měsíční komplex loděnic

Upřesnění: Velicí kolonizační loď Kaseda, můstek

Přípravy na opuštění loděnic vrcholí, posádka můstku dodělává poslední úkoly. Dohlíží na odchod dočasné posádky techniků a inženýrů starající se o kolonisty. Vše se blíží k zakončení. Po mnoha letech přichází velká chvíle, na kterou se tolik připravovali. Admirál využije tuto příležitost a dohlíží na stav flotily přímo z můstku po boku svých důstojníků. Sled nekonečných hlášení o připravenosti flotily přeruší příchozí komunikace.

„Admirále, volá vás nejvyšší velení.“

„Spojte nás.“

„Admirále, jaký je stav vaší flotily?“ uvítá ho tvář vyzrálého velitele s hrudí plnou vyznamenání.

Krátce pohlédne na panel u levé ruky a odpoví. „Čtyři lodě jsou připravené. Na posledních dvou je dokončen kryogenický proces. Dočasné posádky opouštějí lodě. Kaseda je připravena opustit doky. Pane, do pěti minut ji může následovat celá flotila.“

„Skvělé zprávy, admirále, je vám znám cíl vaší mise?“

„Ano, pane, letíme do Velkého Magellanova mračna vzdáleného sto sedmdesát tisíc světelných let. Jakmile dorazíme, ověříme si správnost našich vzdálených pozorování a kolonizujeme v ideálních podmínkách sedm planet vhodných pro náš život.“

„Správně. Je vám jasné, že to platí, pokud budou ideální podmínky? Kdybyste narazili na odpor, jste jediná bitevní loď ve flotile. Vaší povinností je ochránit kolonie před všemi místními

agresivními druhy. Proto máte povoleno jednat podle svého nejlepšího uvážení s rozkazem zajistit maximální bezpečí a ochranu flotily. Pokud by hrozilo nebezpečí, kolonizujte jedinou planetu a vy s Kasedou zůstanete na orbitě jako hlídka. Rozumíte?“

„Naprosto, pane. Mohu znát důvod, proč s námi neletí víc bojových lodí?“ využije příležitosti admirál.

Velitel zapřemýšlí, než dodá: „Cesta vám potrvá přes šest set šedesát let, admirále, většinu toho času budete v umělém spánku. Automatický počítač vás probudí na hranici naší galaxie, kde provedete prohlídku flotily a ověříte údaje, než se stanete první mezigalaktickou expedicí lidstva. Nikdo z nás neví, co vás tam přesně čeká a jaký osud vás může postihnout. Proto nemůžeme riskovat víc lodí, natož životů. Jakmile opustíte Mléčnou dráhu, bude to čistě na vás! Je možné, že za pár staletí, až budou k dispozici rychlejší warp motory, za vámi pošleme výzvědnou expedici či podpůrnou flotilu. Uvidíme podle situace.“ Využije pomlku a pohlédne všem do očí. „Nejdůležitější, co musíte vědět, je toto. Jste ti nejlepší z lidstva. Máte nejvyspělejší, nejmodernější a největší lodě, co kdy lidská ruka stvořila! Jste naší nadějí představit nový věk kolonizace dalekých galaxií. Nesmíte selhat! Musíte uspět! Myšlenky celého lidstva se upínají k vám. Držíme vám palce a budeme vás sledovat tak dlouho, jak jen dokážeme. Poslední dotazy?“

Admirál naváže oční kontakt se svými důstojníky. Vše bylo řečeno dávno předtím. Už nejsou žádné otázky. Je čas vydat se na cestu. „Pane, flotila hlásí připravenost!“

„Hodně štěstí! Ve jménu celého lidstva a Země máte povolení k odletu!“ V posledním dovětku ho zradí hlas. Do armádního tónu se vmísí pečlivě utajované dojetí.

„Pošleme vám pohled z nové galaxie. Sbohem,“ rozloučí se admirál a ukončí spojení. „Důstojníku, zahajte odpočet. Odpoutáme se.“

„Rozkaz, odpočet T mínus třicet sekund. Transportní tubusy odpojeny. Kotevní svorky uvolněny. Pomocné manévrovací trysky připraveny. Hlavní motory v pohotovosti. Spojení s flotilou stabilní. Kryogenické sekce zajištěny. Hlavní počítač provedl kontrolu celé flotily, všechny systémy hlásí připravenost. Admirále, posledních deset sekund. Odpočítávám. Deset, devět, osm, sedm, šest, pět, čtyři, tři, dva jedna – start!“

Sedm gigantických lodí sebou trhne při spuštění manévrovacích trysek, pomalým tempem se zvedá z povrchu Měsíce před zraky celé zemské flotily a tisíců civilních lodí přihlížejících památné chvíli dějin.

„Odpoutáváme se! Vzdalujeme se od Měsíce. Zapínám hlavní motory!“ hlásí pilot Kasedy. Na palubách přihlížejících lodí vybuchují šampusové lahve, slaví první úspěšný krůček! Oblohu Země ozáří záblesky ohňostrojů. Nadšení lidé zaplní ulice a jásají! Život na Zemi, a nejen na Zemi, v celé Sluneční soustavě, se zastavil. Celá říše jako jedna rasa oslavuje.

„Admirále, flotila zaujímá společnou formaci, Selis, Nakai, Pasertia, Enid, Condruses a Gyas s naší Kasedou odstartovaly bez sebemenších problémů. Navádím flotilu po únikovém vektoru ze Sluneční soustavy,“ hlásí pilot.

„Vlajková flotila zaujímá čestnou formaci, kousek nás doprovází,“ doplní navigace.

„Vždy jsem si přál letět po boku vlajkové flotily. Naposled se rozhlédněte. Zamávejte na rozloučenou. Děláme první krok!“ doporučí admirál posádce a vychutnává si patnáct minut průletu Sluneční soustavou.

Ticho přeruší důstojník s hlášením. „Jsme blízko únikových souřadnic.“

„Připravte se na aktivaci warp motorů, zadejte kurz. Stav posádky?“

„Sedm set tisíc kryogenických modulů v pořádku, devět set devadesát členů pohotovostní posádky Kasedy ulehlo ke kryogenickému spánku. Kromě velitelů ostatních lodí jsme jediní, kdo ještě nespí.“

„Dobře, až přejdeme na warp, přidáme se k nim. Nastavte hlavní počítač, ať vzbudí velící posádku Kasedy na hranicích Mléčné dráhy. Pak se rozhodneme, jestli probudíme celý pomocný personál kvůli opravám a kontrole flotily. Poděkujte vlajkové flotile za doprovod, dál už to zvládneme sami,“ rozhodne admirál.

„Vyřízeno, admirále.“

„Je to tu, přejděte na warp!“ Kaseda se zachvěje a warp motory odstartují první etapu své dlouhé cesty napříč Mléčnou dráhou. Za sebou nechávají svůj domov. Posádky vlajkové flotily nadšeně sledují sedm kolonizačních lodí mizejících v prázdnotě vesmíru na své velkolepé cestě do neznáma...

Časový údaj: O 300 let později

Umístění: Na hranicích Mléčné dráhy

Upřesnění: Velicí kolonizační loď Kaseda

Temnotu místnosti protne příjemné modré osvětlení a odhalí dlouhou halu vyplněnou zdánlivě nekonečnými řadami kryomodulů se senzorovými panely monitorujícími každý modul zvlášť. Systém není izolovaný, ale propojený s centrálním počítačem lodi a hlavním velícím superpočítačem Kasedy. Nepřetržitě hlídá celou flotilu. Systémy pracují podle svého naprogramování a hlavní počítač monitoruje chování každého z nich, dokonce i obvodu. Po celou dlouhou cestu dohlíží na flotilu. Je naprogramován na sérii nepředvídatelných selhání i poruch, se kterými si umí poradit. Pro případ, kdyby narazil na něco, co nezvládne, může probudit velící posádku a nechat jednat zkušené důstojníky.

Za celých tři sta let nebyl důvod vzbudit posádku, až teď! Na deseti modulech zabliká série povelů aktivující rozmrazovací proces. Moduly zahájí pozvolný postup ožívání. Místnost se automaticky upraví na nejvhodnější teplotu k urychlení procesu a zmírnění šoku zkřehlé posádky. Zamrzlá obnažená těla se po letech spánku probouzejí k životu. Systémy pohotovostně hlídají sebemenší změnu v tělech. Pro případ selhání či anomálie jsou připraveny nouzové procesy ke stabilizaci životních funkcí.

Admirálova ruka se zachvěje chladem. Monitorovací čidla na těle studí víc, než si umí představit. Mírně otevře oční víčka a uvítá ho uklidňující modrá záře. Před ním lehce zazáří panel s informacemi

o jeho zdravotním stavu a probíhajícím procesu rozmrazování. Probíhá fáze za fází a jeho vědomí čím dál tím víc sílí. Pod spalujícím pocitem zimy obejmeme své tělo a snaží se zahřát, jak jen to jde. Systém bleskově zareaguje a urychlí vyrovnávání teploty. Když si je jistý dobrým zdravotním stavem, výrazně zvedne teplotu kryomodulu a admirál je zavalen krásným pocitem vyhřívajícího se těla. Bohužel netrval věčně, jak si moc přál. Šok opadá, protáhne se a teplota klesá zpátky k normální teplotě paluby, v tu chvíli sepnou pojistky kryomodulů a otevřou víko.

Je to přirozený proces rozmrazování, ale není povinný. Panel má uvnitř nouzové tlačítko pro okamžité opuštění modulu. Nedoporučuje se, ale ve výjimečných situacích, pro vycvičené mariňáky při poplachu, umožní zkrátit proces a hned přejít do boje. Předtím než ulehl ke spánku, obešel si kryomoduly posádky, a zaujali ho mariňáci, kteří si s sebou brali do boxu příruční zbraně.

Dnes, po staletích, se rozhlédne kolem a spatřil své důstojníky, jak vycházejí z modulů, protahují se nebo otvírají osobní přihrádky a vytahují uniformy. „Hlášení celé posádky,“ praví melodický hlas počítače, „po tři sta letech ve warp prostoru jsme vzdáleni hodinu od hranice Mléčné dráhy. Všechny systémy pracují podle parametrů. Flotila nehlásí nic neobvyklého. Ve společenské místnosti je pro vás připraveno občerstvení a podrobné hlášení o stavu flotily. Za čtyřicet pět minut zahájíme zpomalovací proces a opustíme warp na zadaných souřadnicích. Konec hlášení.“

„Žádná nouzová situace,“ oddychne si.

Ještě že konstruktéry napadlo použít právě pro tuto konkrétní situaci podmanivý ženský hlas. Navždy se stane prvním hlasem, který naše uši uslyšely po dlouhém spánku. Jak pronikavě, křiklavě a nastrojeně by znělo typické vojenské hlášení? Naneštěstí práce volá. Schválně, kdy asi zazní otravný vojenský dril? prolétne rychle admirálovou myslí. Otevře osobní přihrádku, vytáhne zabalenou nažehlenou slavnostní uniformu a vydává se po boku své posádky k prohlídce, zakončené vytouženou sprchou...

Po krátkém osvěžení a lékařské prohlídce se velení sešlo ve společenské místnosti. Někteří si ohřívají jídlo, jiným stačí kafe. Jedno mají společné, čtou detaily o proběhlé cestě.

„Admirál na palubě!“ zavelí důstojník, sotva spatří admirála v zářící uniformě. Trochu se zastydí, že má na sobě pouhopouhou obyčejnou uniformu, jenže admirál ví, co se blíží, a hodlá vstoupit do mezigalaktického prostoru v plné parádě!

„Pohov! Vojenský protokol si necháme až na můstek, prozatím ignorujme hodnotu.“

„Rozkaz, pane!“

Admirál zavrtí hlavou a naliže si kafe, přisedne k posádce a rozhlédne se po tvářích unavených důstojníků sbírajících síly po dlouhém spánku. „Jak to zatím vypadá?“

„Letíme stabilním warpem celých tři sta let. Hlavní počítač neměl důvod měnit kurz, nevyskytla se žádná anomálie. Několik let jsme v nezmapovaném prostoru naší galaxie. Senzory nenavázaly kontakt s žádnou lodí či civilizací,“ konstatuje navigační důstojník.

„Motory zatím nejeví žádné známky opotřebení, hlavní počítač prováděl pravidelnou údržbu a kontrolu systému,“ hlásí inženýr.

„Nezachytili jsme žádnou zprávu z domova, ale je možné, že až opustíme warp, něco k nám dorazí,“ vysvětluje komunikační důstojník.

„To je předpokládám stav Kasedy. Co ostatní lodě ve flotile?“ zajímá se admirál.

„Na Enidu došlo k poškození pomocného chladicího mechanismu warp motoru, hlavní počítač si s tím poradil,“ sdělí inženýr.

„Až opustíme warp, chcete se na to podívat? Navrhujete probudit pomocnou posádku Kasedy?“

„Ne, admirále, nemyslím si, že je to potřeba. Můžu tam osobně zaletět, ale drobné závady jsme předvídali. Automatika si poradí,“ namítne inženýr.

„I tak se na to raději podívejte, další zastávku uděláme až za tři sta šedesát let v Magellanově mračnu, nechci to podcenit. Jestli přiletíme o hodinu nebo dvě později, na tom nezáleží, hlavní je doletět v pořádku,“ zdůrazní admirál.

„Rozkaz, pane. Vezmu si nákladní loď a provedu rychlou obhlídku celé flotily.“

Navigátor se dlouze zadívá na displej. „Projíždím si podrobné záznamy hlavního počítače, nevypadá to na nic, co by stálo za zmínku, ale i tak bych si prošel kompletní diagnostiku stavu flotily.“

„Váš časový odhad?“

„Dvě tři hodiny, pokud se neobjeví žádný problém. Chci mít úplnou jistotu,“ vyhodnotí navigátor.

Pilot dopije kafe. „Jdu na můstek, pohlídám počítač při zpomalování. Nevěřím automaticce.“

„Je to nejmodernější počítač, co lidstvo zatím vyrobilo, máte vůbec představu, kolik stovek nadaných vědců ho programovalo?“ namítne první důstojník.

„Vím, ale stejně mu nevěřím! Sejdeme se na můstku, admirále,“ kývne na rozloučenou pilot.

„To je rozumné, do dvou hodin chci mít podrobné hlášení o flotile a připravte informační bóji.“

„Admirále?“

„Necháme zprávu v lahvi pro ty, kdo nás budou následovat. Jen identifikaci a hlášení, že vše probíhá podle plánu.“

„Mám tam uvést i cílové souřadnice?“ táže se komunikační důstojník.

„Ne, lidstvo stejně ví, kam míříme, a kdyby ji našel někdo jiný? Nemusí vědět, kam letíme,“ rozhodne admirál. „Sejdeme se na můstku!“ Vstane a odebere se za svými povinnostmi, stejně jako ostatní důstojníci studující nashromážděná data za třistaletou cestu.

***Časový údaj:** O necelou hodinu později*

Čas utíká rychle. Rozcvička, sprcha, kafe a svačina dostatečně probudily posádku a odvanuly pocit únavy i ztuhlosti dávno do ztracena. Někteří využili poslední minuty k cvičnému běhu po lodi, jiní si odskočili do výcvikové místnosti udělat pár cvičení při poslechu hlášení počítače.

Rozkaz admirála zaujmout svá stanoviště nikoho nepřekvapil. Všichni jsou dávno na svých pracovištích a poslední opozdilci dobíhají na můstek. Warp prostor se na hlavní obrazovce pozvolna mění, jak flotila snižuje rychlost. Pilot vypne automatiku na Kasedě se slovy: „Musím si všechno osvěžit. Vždyť jsem naposledy před třemi staletími naváděl Kasedu zpomalovacím manévrem.“ Zároveň koutkem oka dohlíží na stejný manévr celé flotily.

Hlášení se ujme navigační důstojník. „Warp dvě. Warp jedna celá pět. Pilote, připravte se! Warp jedna! Blížíme se k podsvětelné rychlosti. Opouštíme warp! Za tři, dva, jedna.“

Obraz roztříštěných hvězd se dramaticky promění v černou nekonečnou pustinu, ve středu vyplněnou nejjasnější viditelnou galaxií z Mléčné dráhy. Velké Magellanovo mračno! Z této vzdálenosti připomíná roj milionů rozzářených vánočních světýlek, lákajících daleké poutníky.

Série rychlých hlášení přeruší historickou událost dějin. „Propočítávám naše souřadnice.“

„Flotila zaujímá formaci za námi, hlásí připravenost.“

„Povolení dočasně vypnout warp motory pro kontrolu?“ táže se inženýr.

„Zapište do deníků čas,“ rozkáže první důstojník.

Admirál upřeně hledí na hlavní obrazovku se zatajeným dechem a vychutnává zlomový bod na jejich cestě.

Vědecký důstojník pochopí pohled admirála a sleduje nádhernou scénérii. „Důvodem, proč nevidíme tolik hvězd okolo, je skutečnost, že většina místních hvězd je za námi. Není snadné přesně vypočítat

hranici naší Mléčné dráhy. Jak jistě víte, jsme spirálovitá galaxie, proto netvoříme dokonalý kruh. Jestli očekáváte nějakou bariéru či hranici, nic takového neuvidíte,“ vysvětluje.

„Co říkají senzory?“ pronese tiše admirál.

„Zatím počítáme naši aktuální polohu a sbíráme údaje pro budoucí zpracování,“ hlásí navigační důstojník.

„To je nádhera! Mládí jsem prožil v New Yorku. Každou noc jsem koukal na oblohu, ale přes záři města nebylo možné spatřit jedinou hvězdu. Jednou mě otec vzal na výlet do přírody. Vylezli jsme na vysoký kopec. V noci u ohně jsem poprvé spatřil úžasnou nádheru. Tisíce hvězd! Jako kdybych celý dosavadní život žil pod kopulí halící pravou krásu vesmíru. Tehdy jsem si přísahal, že chci vidět víc! V patnácti se naskytla možnost nastoupit do vesmírné akademie a já nezaváhal ani minutu!“ vzpomíná pilot „Rád bych pilotoval nákladní loď při obhlídce flotily,“ požádá.

„Chcete doprovodit inženýra na Selis, nebo si vychutnat pohled za námi?“ nahlas uvažuje admirál.

„Rád bych...“

„Být vámi, ještě neslavím. Máme tu kontakt!“ hlásí navigace.

„Kontakt?“

„Dvacet, počkat – třicet neidentifikovaných lodí na kolizním kurzu! Blíží se vysokým warpem!“

Tolik k pamětní chvilce, pomyslí si admirál. „Stihneme přejít na warp?“

„Přístroje udávají warp deset. Ať je to kdokoliv, s maximálním warpem osm nemáme šanci uletět.“

„Bojový poplach! Vysunout věže, flotila vytvoří obrannou formaci! Je nejvyšší čas probudit pomocný personál!“ rozkáže admirál, důstojníci bleskově zadávají příkazy.

„Nemyslíte si, že jednáme unáhleně? Třeba nás sledují, nebo se na nás jenom letí podívat. Můžou to také být naši.“

„Ať je to kdokoliv! Mám prvotní údaje ze senzorů, že rozhodně brání všem pokusům senzorů proniknout jejich trupy. Neodpovídá to našim snahám o kontakt,“ vysvětluje navigace.

„Zodpovídáme za sedm set tisíc životů, nemůžeme riskovat! Hned jak vystoupí z warpu, chci je mít zaměřené. Při sebemenší známce agrese zahajte palbu!“ přikáže admirál.

„Flotila mění formaci, věže vysunuty, automatika nabíjí zbraně.“

„Přesměroval jsem zdravotní systémy k urychlení rozmrazovacích procesů. Bude lepší, když je uvítá někdo z velení a seznámí se situací,“ pobízí lékařský důstojník.

Admirál přikývne. „Běžte, chci mít posádku na stanovištích, jak jen to bude možné. Už tak máme problém, že ostatní lodě řídí automatika. Jak probíhají práce na boji? Můžeme vyslat nouzový signál na Zemi?“

První důstojník zavrtí hlavou. „Něco nás začíná rušit, vypadá to...“ Kaseda se zachvěje při zásahu. „Na levoboku se z warpu vynořila šedesátimetrová loď, vypadá to na průzkumníka, ruší nám dálkovou komunikaci!“

„Tolik k otázce, jestli to jsou spojenci. Zničit!“ rozkáže admirál. „Za jak dlouho budeme schopni vypustit letky stíhačů?“

„Zaměřuji, je rychlá, ale pomocné věže se na ni zaměřily, ustupuje!“ hlásí zbrojní důstojník.

„Piloti se právě probouzejí, a než připravíme stíhače, odhadem hodina. Ostatní personál deset minut!“

„Průzkumná loď se stahuje, ale nadále ruší naši komunikaci. Máme ji pronásledovat?“

Hodina k probuzení pilotů? Za hodinu už může být úplně po všem! pomyslí si admirál a vyptává se dál. „Za jak dlouho tu bude jejich flotila?“

„Do tří minut.“

„Zapomeňte na průzkumníka! Držíme obrannou formaci, ať je Kaseda čelem k nepříteli. Chtějí ignorovat naše pokusy o komunikaci? Ruší nám spojení se Zemí? Dobře. Dáme jim, co chtějí! Hlavní baterie zaměřit přilétávající loď. Palte hned, jak vystoupí z warpu.“

„Provedu!“

„Admirále, nejsou jediní, na dálkových senzorech naskočily další lodě, jsou jich...“

„Navigační důstojníku, hlášení!“ naléhá admirál.

„Stovky...“

„Jsme obklíčeni...“ vydechne první důstojník.

„Pokud si pamatuji, Kaseda měla být vlajkovou lodí pozemské flotily. Nepamatuji si, že by nás odzbrojovali. Naše rozkazy jsou jasné, za každou cenu ochránit kolonisty! Nemůže tolik let přípravy a plánování přijít vniveč. Připravte flotilu k úniku. Kryjeme její ústup!“

„Ústup kam?“ táže se navigační důstojník.

„Tam! Mise pokračuje podle plánu!“ Admirál ukáže na Velký Magellanův oblak.

„Ale...“

„Třicet kilometrových lodí opouští warp! Zaměřují nás.“

„Na co čekáte? Palte!“ zavelí admirál rázně. Supertěžké hlavní laserové věže zaměří vylétávající flotilu a první salvou se koncentrují na jedinou loď. Její trup zazáří v sérii explozí a pohltí ji ohromný výbuch. Věže zaměří druhou loď a těžce poškodí trup. Začíná jí unikat atmosféra. Na ostatní lodě se obrátí podpůrné laserové věže a brutální silou otevrou paluby menších lodí. Nepřítel utrpěl těžké ztráty v prvních sekundách bitvy. První uvítání jim hraje do karet, ale neznámá flotila se rychle vzpamatuje. Rozvine formaci do prostoru a zahájí palbu. Automatické věže flotily mění zaměření, snaží se prorazit trup neznámým plavidlům, ale ty se obratně vyhýbají.

„Raketová síla zaměřena, vypouštím rakety!“ Roj desítek raket vylétne vstříc nepříteli a roztrhá pět lodí na kusy. Série paprsků udeří do pancéřování Kasedy a zničí tři menší věže. Blesková korekce zaměření donutí dvě ze tří nalétávajících lodí ustoupit, ale jedna letí přímo vpřed, bez ohledu na palbu zasypává Kasedu ničujícími paprsky. Míří střemhlav rovnou na jednu ze supertěžkých věží na zádi Kasedy. Z nedalekého raketového síla vylétne roj raket zaměřený na jediný cíl! Systémy naváděných raket převedou všechno palivo do tahu. Zásah! Střely vrazí do motorové části kilometrové nepřátelské lodě a promění ji v rudou kouli. Exploze pouhých sto metrů od zádi šokovou vlnou vychýlí Kasedu z kurzu.

„U svaté Země, to bylo na poslední chvíli!“ vydechně admirál.

Zbrojní důstojník přikývne a setře si studený pot z čela.

„Nepřítel vypouští stíhače, snaží se nás obletět k flotile,“ hlásí důstojník.

„Sakra, potřebuji naše stíhače! Nesmí se za žádnou cenu dostat mezi flotilu!“ Změní pozici vůči flotile. „Máme údaje o nepříteli?“

„Ne, nic, ruší nás, ale jsme pro ně větší sousto, než čekali. Osmnáct poškozených lodí ustupuje.“

Možná si uvědomí, že jejich kilometrové lodičky si s naší pětadvacetikilometrovou bitevní lodí neporadí, pomyslí si admirál a s pocitem zadostiučinění sleduje efektivní práci věží čistící roje stíhačů.

„Ustupují! Stahují se mimo dostřel!“ zajásá navigace.

„Jejich stíhači?“

„Odlétají s nimi, ale asi vím proč... Čekají na posily. Za deset minut přiletí pět set lodí. Možná jsme právě rozpoutali válku...“ dodá první důstojník.

„Poslali nějakou zprávu? Vzkaz nebo alespoň pokus o kontakt? Cokoliv, co by vysvětlovalo jejich útok?“ zajímá se admirál.

Komunikační důstojník proletí údaje a zavrtí hlavou. „Ani zpráva ze Země. Je mi líto, stále nás ruší.“

„Jsou poškozeni. Přejdeme do útoku. Můžeme je smést a připravit se na další vlnu,“ nahlas zapřemýšlí zbrojní důstojník.

Obsluha vědeckého stanoviště mlčí a počítá nové údaje.

„Vyloučeno, zmizíme. Nevěřím, že nás budou pronásledovat až do Magellanova mračna. Hned jak jen to bude možné, přejdeme na warp! Stav flotily?“ rozhodne admirál.

„Mírné poškození pancéřování, vyřazeno několik věží a...“

„S tím warpem to bude problém,“ skočí pomocnému stanovišti do řeči inženýr.

„Vysvětlete!“

„Něco nám vyřadilo warp pole. Ať je to cokoliv, ruší to warp prostor. Nedokážu upravit nastavení motorů. Nevěřím, že to stihnu včas pro celou flotilu!“ vysvětluje inženýr.

„Možná mám vysvětlení!“ ozve se vědecký důstojník a podívá se na navigační stanoviště.

„Zaznamenané údaje nedávají smysl! Očekávali jsme určitou sílu okolní gravitace a měla být konstantní,“ využije příležitosti navigační důstojník, který rychlým tempem ověřuje aktuální sensorové údaje.

„Co máte na mysli?“

„Myslím tím to, že neexistuje žádný důvod, aby gravitace narůstala!“

Pilotovi varovně zabliká panel. „Hlavní počítač doporučuje zapojit pomocné trysky, gravitace nás vychyluje z kurzu!“ hlásí.

„Cože? Něco nás začíná přitahovat?“ přemýšlí admirál. „Mohl to zjistit náš nepřítel? Mohl to být důvod, proč přerušil útok a včas ustoupil?“

„Nevíme, jaké mají senzory, ale je to možné,“ uvažuje vědecký důstojník a dál zadává příkazy do konzole.

„To je hloupost, náš kurz nebyl vybrán náhodou! Zvolili jsme nejbezpečnější únikový vektor z Mléčné dráhy. Několik lodí vzdáleně prozkoumalo místní prostor. Není tu nic! Hvězda, černá díra nebo

jiný gravitační jev, který by na nás působil,“ stojí si za údaji navigační důstojník.

Dveře můstku se otevřou a čerstvě probuzená pomocná posádka rychlým krokem zaujímá volná stanoviště. Ještě se klepou zimou, sotva schopni chodit, natož pracovat. Nouzové rychlé probuzení není pro každého a má svá rizika. Proto má pomocný tisícičlenný personál moduly blízko jádra lodi a prošel zvláštním výcvikem pro podobný případ.

„Posádka zaujímá svá stanoviště. Servisní týmy zahájily opravy. Piloti se stále zotavují z probuzení,“ hlásí první důstojník.

„Naštěstí je zatím nepotřebujeme, napřed musíme vyřešit jeden problém! Může zvýšenou gravitaci působit nepřítel? Blízká stanice, planeta, kvasar, magnetar, já nevím, zkrátka cokoliv, co by to vysvětlovalo?“ pokouší se najít odpovědi admirál.

„Je to možné, ale proč by napřed zaútočil, když jsme ještě nebyli v jeho pasti? To nedává smysl.“ Ověří si další údaje. „Není tu nic jiného, jen my a nepřítel! Jsme v úplné pustině.“

„Zapínám pomocné trysky ke stabilizaci polohy. Nejsme sami, na koho to působí, ostatní lodě to stahuje taky,“ hlásí pilot.

„Nedává to žádný smysl! Gravitace sama od sebe nemůže působit jen tak! Něco nás k sobě stahuje, vyhledávám zdroj.“

„Je načase změnit polohu. Pilote, pěkně pomalu nás vyved'te z oblasti,“ zavelí admirál.

„Zapínám motory... Motory nereagují!“ zakřičí.

„Pletete se, pilote, reagují, ale gravitační pole se dramaticky zesílilo,“ vysvětlí navigátor.

„Tím chcete říct, že jsme lapeni v gravitačním víru?“

„Našel jsem zdroj gravitace!“ zahlásí vědecký důstojník těsně předtím, než se na obrazovce objeví bílá koule a začne narůstat.

„Hlášení!“ rázně zavelí admirál.

Vědecký důstojník se odmlčí, vykulí oči. Admirál na něj tázavě pohlédne. Vědecký důstojník nechápavě sleduje údaje. „Vychází z toho silně narůstající gravitační pole,“ zahlásí nakonec.

Admirál si prohrábne strniště. „Od vědeckého specialisty bych očekával podrobnější hlášení než jen zopakování toho, co dávno víme,“ udeří.

„Pane, já vás chápu, pane, ale to je vše, co víme! Naše senzory to neumí analyzovat. Nevychází z toho žádné údaje ani sebemenší částice, signál, jednoduše tu nic není.“

Admirál ukáže na zvětšující se bílou kouli, ze které vystupují bílé prameny neznámé energie a utvářejí pomyslný vír. „A co je podle vás tohle?“

„Nic! Neumím to vysvětlit, ale senzory to udávají jako neidentifikovatelnou gravitační anomálii.“

„Musím zvýšit zpětný tah pro vyrovnání gravitačního působení. Nechci na vás tlačit, ale tímto tempem nás to vtáhne za několik minut!“ varuje pilot.

„Jak na to reaguje nepřátelská flotila?“ chce vědět admirál.

„Sleduje nás zpovzdálí, zatím to na ně nepůsobí,“ hlídá je navigační důstojník.

„Asi by bylo bláznivé požádat je o pomoc po tom nevydařeném prvním kontaktu, že ano?“

„Způsobili si to sami,“ nabídne zbrojní důstojník.

„To si nemyslím! Teď začali couvat, gravitační pole se rozšiřuje a přilétávající flotila zpomalila,“ pokračuje navigace.

Admirál se zamyslí: na jedné straně máme gravitační anomálii vtahující nás někam. Na druhé přes pět set lodí, připravených nás zničit, pokud se vysvobodíme. To nejsou pěkné vyhlídky! „Návrhy?“

Posádka se dlouze odmlčí a přepočítává možnosti. „Vážně nechci tlačit na pilu, ale motory už běží na osmdesát procent výkonu, a stále se nám nedaří odpoutat. Jestli něco neuděláme, bude konec,“ podotkne pilot s pohledem na zvětšující se bílý vír, který natahuje svá ramena k flotile. „Za posledních pár sekund se zvětšil mnohonásobně!“

„Co přetížít motory a zkusit se odpoutat hrubou silou?“ nabídne první důstojník.

„To je bláznovství! Vidíte tu křivku? Je to přímá úměra. Čím víc se snažíme odpoutat, tím větší síla nás vtahuje a vír narůstá.“

„Něco musíme udělat!“ zaprotestuje pilot.

„Ale co?“ podotkne bezradně zbrojní důstojník, když spatří nepřátelskou flotilu opouštět warp. Překvapení důstojníci na něj soustředí pohled a on pokračuje. „Vidíte tu flotilu? Jestli se odpoutáme, pustí se do nás a proti takové přesile nemáme šanci! Jen se podívejte, co nás stálo ani ne pět minut boje. My nevíme, co je to za anomálii. Třeba nás vtahuje z dobrého důvodu. A jestli si mám vybrat mezi jistým zničením a neznámou anomálií? Máme co ztratit?“

„A co kolonisté? Máme úkol! Musíme je za každou cenu ochránit, spoléhá na nás sedm set tisíc životů!“ zdůrazní první důstojník.

„Já vím, ale má intuice mi radí zkusit anomálii před jistou smrtí.“

„Vzali jsme váš osobní názor na vědomí, ale vy nejste ten, kdo rozhoduje, zbrojní důstojníku! Admirále, jaké jsou vaše rozkazy?“

Admirál si ověří údaje z příručních panelů a pohledem sjede ke stropu, kde září zlatý symbol planety s měsícem, Země. Přikývne. „Nejste sám, koho táhne intuice, i já to cítím. Vletíme tam dřív, než nás to samo vtáhne,“ přikáže.

„Pane?“ vyskočí ze stanoviště první důstojník a nemůže uvěřit rozkazu.

„Na mou odpovědnost! Rozkazy máte, proved'te!“ důrazně zopakuje admirál.

První důstojník krátce váhá, než zapne interkom. „Můstek celé posádky! Na rozkaz admirála vletíme do neznámé gravitační anomálie. Nevíme, co se stane. Ani co to udělá s flotilou. Pevně se něčeho chyt'te a buďte připraveni na cokoliv!“ Ukončí spojení. „Pilote?“

„Ubírám výkon, sestup budu řídit jen pomocnými tryskami. Flotila nás následuje.“

„Jak na to reaguje nepřítel?“

„Vysílá průzkumnou loď za námi. Zbytek flotily vyčkává v bezpečné vzdálenosti od anomálie,“ hlásí navigační důstojník.

„Pilote, pěkně pomalu, anomálie reaguje, plynule nás vtahuje,“ radí důstojník z vědeckého stanoviště.

„Taky máte takové divné tušení, že to není jen tak náhodou? Jako by nás k sobě něco volalo...“ podotkne zbrojní důstojník.

„Běhá mi z toho mráz po zádech, ale jestli ten bílý vír má být to poslední, co v životě uvidím, chci si to užít! Podívejte, jak se větví jeho ramena. Objímá flotilu jako brána do jiného světa, kde existuje jenom podmanivé zářivě bílé světlo!“ popisuje vědecký důstojník.

Škoda že jsme nemohli zanechat bóji se zprávou pro Zemi, pomyslí si admirál, když Kasedu pohltí bílá záře a vše ostatní zmizí...

Zárodky Země

Proudy zářivě bílé energie roztrhnou vesmírnou prázdnotu jako gigantické pařáty rozhrnující vodní hladinu. Vesmír nedokáže čelit brutální síle energie, deroucí se z pomyslné hlubiny. Podlehne její vůli a z temnoty vylétne gigantická koule, vlnící se pod prameny bílé energie. Prostor zahalen milionem proudů se začíná hroutit a pramen za pramenem mizí v nicotě. Jako slupka chránící šťavnatou dužinu odpadávají proudy neznámo kam a odhalují zmenšující se prostor s prostupujícími obrysy trupů dvacetikilometrových lodí.

Vesmír stane v údivu nad nevysvětlitelným zázrakem, přivádějícím neznámé lodě do nové části. Čeho? Mezigalaktické prázdnoty? Soustavy? Kvadrantu? Galaxie? Pochopí, kde jsou? To zůstane navždy nezodpovězenou otázkou. Stane se jejich osudem...

Kaseda setrvačností vpluje do neznáma společně s flotilou šesti lodí. Automatický počítač aktivuje brzdné trysky a stabilizuje flotilu, zatímco se posádka vzpamatovává ze zmatení smyslů. Systémy provedou rychlou kontrolu, vysílají základní pokyny posádce a čekají na další příkazy...

Svět se zdá jako zahalený v mlze, stěží je možné rozeznat obrysy konzolí můstku, natož vzdálenost či barvy. Vše splývá v jednu směsici útvarů a zdánlivě nekonečných vzdáleností, neustále se posouvající při marných pokusech oka vzpamatovat se z oslnění...

Na blízském panelu září řádky dřív jasného a přehledného textu. Připomínají spíš nesmyslnou rovnici v úplně jiném jazyce. Bolest hlavy a očí dočasně ochromí admirálovu mysl. Koutkem oka odhadne, že zdaleka není sám. Celá posádka se vzpamatovává a snaží zaostřit. V zoufalství upne pohled na hlavní obrazovku. Není tam nic, úplná temnota. Zprvu si myslí, že se jedná o chybu v zobrazení, ale jak oko zaostřuje, derou se okolní hvězdy na povrch. Bílá anomálie je pryč. Nahradil ji normální prostor, ale jaký?

„Až se vzpamatujete, chci hlášení o poloze a stavu flotily! Máte nějaké varování o pohybu nepřátelské flotily? Hlaste mi všechna varování!“ žádá admirál, dobře si vědom jasného pravidla: ta nejzákladnější a nejdůležitější varování pokaždé výrazně problikávají. Neuniknou pozornosti ani silně oslněnému oku.

Jako první se probere zbrojní důstojník. „Nikdo na nás neútočí, automatické systémy nezaměřily žádnou loď. Zbraně nabitě a připravené k palbě,“ zdůrazní.

„Automatika stabilizovala naši polohu. Warp motory právě naskočily,“ hlásí pilot.

„Spojení s flotilou obnoveno. Jsme tu všichni. Posílám na vaši stanici podrobný seznam škod. Chvíli se zdržíme,“ dodá komunikační důstojník.

Dveře můstku se otevřou a vejde zdravotní důstojník společně se svým personálem na obhlídku. Okamžitě začíná s hlášením: „Pomineme-li několik lehkých zranění oslněné posádky při nárazu do přepážek, drobných odřenin a pět případů středních zranění z bitvy, je na tom posádka velice dobře. Právě jsem poslal tým prověřit

kryomoduly. Jak se cítíte vy?“ zvědavě obchází důstojníky a hledá sebemenší poranění.

„Bolí mě hlava a neumím přečíst nejmenší písmo na panelu,“ ozve se z vědeckého.

„To bude v pořádku, oslnění je krátkodobé, nespálilo nám to sítnice,“ ukonejší ho zdravotní důstojník.

„V okolí nejsou žádné lodě, jsou pryč.“

„A co ta průzkumná, která letěla za námi?“ táže se první důstojník.

„Měla smůlu, podle dat ze senzoru to nestihla. Jako by se za námi anomálie uzavřela. Podivná náhoda...“

„To je dobře, aspoň na čas jsme v bezpečí,“ neodpustí si zbrojní důstojník.

„Admirále, navrhuji vypustit stíhače k obhlídce poškození flotily a zajištění perimetru,“ doporučí první důstojník.

„Proveďte! Co senzory? Už víme, kde jsme?“ zajímá se admirál.

Navigace dlouze mlčí, patrně předzvěst špatných zpráv. Zklamaně pohlédne admirálovi do očí. „Bude lepší, když si to vezmu do astrometrické laboratoře. Pro podrobný rozbor.“

„Jsme na tom tak špatně, že mi neřeknete ani hrubý odhad?“ naléhá admirál.

„Senzory dálkového dosahu byly krátce vyřazeny přechodem do normálního prostoru. Nemáme zatím úplná data, ale z toho, co vidím...“ Ověří si několik údajů a dodá: „... nezaznamenávám žádné známé souhvězdí, natož sebemenší orientační bod, který nás může navést, kde jsme. Můžu jen doufat, že až plně naběhnou senzory,

objevím něco, čeho se chytím a odvodím naši polohu. V opačném případě...”

„Jsme úplně ztraceni...” dokončí za něj vědecký důstojník.

„Hvězdy, na které se díváme, nejsou na žádné známé vesmírné mapě. Můj předběžný odhad je, že jsme minimálně pět set galaxií mimo náš kurz. A zdůrazňuji! Je to ten neoptimističtější odhad!“ Na můstku zavládne hrobové ticho. „Pošlete za mnou vědecký tým, čeká nás hodně práce.“ Vezme si příruční panel s poznámkami a vydá se do astrometrické laboratoře.

Admirál se zadívá na oblohu s tichou otázkou: Povězte, hvězdy, pojmenoval vás někdo? Jaká máte jména a poví nám, kde se nacházíme? Spatří za sebou vyděšené pohledy důstojníků a rázně zavolí: „Kontrola celé flotily! Zahajte opravy lodí! Nechť stíhací eskadry hlídkují a zmapují nejbližší prostor. Hledejte stopy po nepřátelské či podezřelé aktivitě. Ověřte stav kryomodulů, chci mít důkladnou prohlídku každého systému pro případ, že nás ovlivnila anomálie. Vědecký personál se zaměří na pochopení anomálie a vypracuje teorie o jejím původu včetně účelu. Mariňáci, prohledejte loď pro případ nečekaných hostů. Naší prioritou je určit umístění v této galaxii. Kdybychom neměli štěstí a nezjistili umístění galaxie ve známém vesmíru? Chci mít připravené alternativy k postupu. Stále jsme kolonizační loď. Hledejte vhodné planety pro život! Nebudeme tu jen tak sedět a koukat do prázdna! Za tři hodiny se sejdem v hlavní zasedací místnosti a probereme naše možnosti. Rozkazy máte! Proveďte! Budu ve své pracovně.“ Svým příkladným vystupováním, zářivou slavnostní uniformou a rozkazy povzbudí posádku. Rozptýlí

nervozitu, zažene prací šok z neznáma, nasměrováním k činnosti, kterou tak dobře ovládají, na jakou jsou vycvičeni! Když odchází do své pracovny, pod vousy se usměje. „Já věděl, proč si na náš výlet беру slavnostní uniformu!“ Zjistíme, co se stalo, a splníme misi! Země na nás spoléhá!

***Časový údaj:** O tři hodiny později*

***Umístění:** V neznámé galaxii*

***Upřesnění:** Velicí kolonizační loď Kaseda*

Admirál se nechal unést při čtení sociální teorie kontroverzního pozemského vědce, jenž za své úvahy sklídil hrubou kritiku a výsměch, až zapomněl na ubíhající čas. Hlášení posádky žádající si jeho přítomnost v zasedací místnosti ho vyruší uprostřed věty. Zmáčkne tlačítko se slovy: „Už jsem na cestě,“ a položí příruční panel na stůl. Krátce pohlédne na hvězdy. „Společnost nezaložená na typickém ekonomickém modelu, který využívá peníze jako hlavní prostředek k dosažení cíle, ale na formě vzájemné pomoci občanů mezi sebou, spolupracujících na společném cíli. Pěkný sen, ale na Zemi neuskutečnitelný.“ S tím odchází za svými důstojníky.

Cestou do zasedací místnosti se setká s narůstajícím ruchem posádky plnící své povinnosti. Příjemná změna, ještě před čtyřmi hodinami Kaseda připomínala loď duchů. V zasedací místnosti se sejde s dvacetičlennou skupinkou vyšších důstojníků, vědců, techniků i velitelem mariňáků se zamračeným výrazem. Z rozkazu prvního

důstojníka se nesmí zasedání účastnit v bojové zbroji. Byl to skrytý úmysl prvního důstojníka, nebo pouhá obava o židli? Jakou váhu asi unese křehká zasedací židle? Zvládne kromě statného a svalnatého velitele i téměř pultunovou zbroj? To dnes nebudeme zjišťovat. Přesto mu bylo mariňáka líto, když už je probudili všechny, chtěl se rovnou pustit do boje nebo založení kolonie či průzkumu domorodé fauny. Místo toho musí jen čekat na svou příležitost.

Posádka vzorně zasalutuje. „Pohov! Co máte?“ neztrácí čas admirál.

„Inženýrské týmy dokončují opravy a kontrolu flotily. Kaseda utrpěla četná poškození trupu. Nic vážného, ale přišli jsme o pět věží, jejich zprovoznění si vyžádá několik dní. Transportní lodě přesouvají inženýrské týmy i s díly, podle potřeby,“ hlásí inženýr.

„Pane, moje jednotky pročesávají celou Kasedu a doprovázejí techniky. Využil jsem příležitost vyslat mariňáky prohledat celou flotilu. Žádný odpor nehlásí!“ vzorně zahlásí velitel mariňáků.

„Naše teorie ohledně anomálie jsou, no, jak jen to srozumitelně říct? Nemáme žádné teorie, které obstojí, spíš jen domněnky založené na nepodložených důkazech. Těžko se vypracovává teorie, když jediný jasný údaj, který máme, je zjevné využití principu gravitace. Osobně si myslím, že naše senzory nejsou nastavené nebo neznají fenomény, jež mohly zapříčinit anomálii. Stručně řečeno. To, co ji způsobilo, je mimo chápání naší vědy.“

„Pěkně zapeklitá hádanka,“ odpoví vědci první důstojník.

„Rozluštění této hádanky je možná klíčem k návratu domů,“ podotkne vědec. „Ale sám pochybuji, že je to práce na jeden

lidský život. Navrhuji zálohovat naměřená data pro budoucí generace.“

„Provedte. Povedlo se vám určit naši polohu?“ zaměří admirál pozornost na navigačního důstojníka.

„Se souhlasem šéfinženýra jsme převedli značnou energii do senzorů a vylepšili jejich dosah i...“ Spatří nedočkavý admirálův pohled. „Nebudu vás unavovat zbytečnými podrobnostmi. Mám dvě zprávy. Dobrou a špatnou. Kterou chcete slyšet dřív?“

„Začneme špatnou zprávou, ať si můžeme zlepšit náladu tou dobrou,“ rozhodne admirál.

„Můj odhad o vzdálenosti naší pozice byl hodně optimistický,“ přizná navigační důstojník.

„To myslíte tvrzení: Jsme minimálně pět set galaxií mimo náš kurz?“ táže se netrpělivě první důstojník.

„Bohužel ano, hrubě jsme zmapovali oblast v okolí tisícovky galaxií a nenašli nic, co nám napoví, kde jsme. A i kdyby se nám povedlo zvýšit dosah senzorů a nalézt orientační bod? Tisíc galaxií?“ Zklamaně mávne rukou. „Známy orientační bod se může nacházet na kraji známého vesmíru. Vynásobte si to dvěma, protože napřed musíme doletět tisíc galaxií tam a pak tisíc k Zemi. Přes dva tisíce galaxií warpem osm, rychlostí dvě stě padesát šest světelných let za rok?“ Zasměje se. „Ani to nepočítejte! Velké Magellanovo mračno jsme si zvolili proto, že leží pouhých sto sedmdesát tisíc světelných let od Země. Je to jedna z nejbližších galaxií. Neříkám, že je největší, ale na rozdíl třeba od Andromédy, vzdálené dva a půl milionu světelných let, je to maličký krůček,“ vysvětluje navigační důstojník.

„Nemusíte zabíhat do takových podrobností, důstojníku,“ podotkne admirál. „Důležité je, že jsme ztraceni. Návrat není možný.“

„To bych tak jistě netvrdil, admirále,“ překvapí je navigační důstojník.

„Má to něco společného s dobrou zprávou?“

„Ano, admirále, pro nás je návrat nemožný, ale pro naše potomky? Pro budoucí generace? Já bych to tak černě neviděl.“

„Naše potomky?“ zarazí se posádka.

Na stole se objeví mapa této galaxie a zazáří šest bodů. „Pověřil jsem druhou skupinu zmapováním naší nové galaxie v naději, že objevíme jednu či dvě obyvatelné planety.“

„To není možné!“ zajásá překvapením vědecký důstojník. „Víte, jaká je pravděpodobnost objevení hned šesti obyvatelných světů?“ Vyvolá si podrobnosti planet. „Kyslíkodusíková atmosféra, gravitace, podnebí, místní flóra...“ začte se. „Vše spadá pod přijatelné parametry. Nejsou úplně ideální, ale splňují klasifikaci třídy M, velice podobné Zemi!“

„Přesně! Nevěřím, že i kdybychom doletěli přímo do Magellanova mračna, povedlo by se nám nalézt podobně bohaté uskupení planet, jako právě vidíme! Všimněte si i krátkých vzdáleností mezi jednotlivými planetami. Sotva co se rozvinou kolonie, nemusejí vyvíjet extrémně vysoký warp, bohatě jim vystačí warp dvě či tři a navážou kontakt s okolními koloniemi. Můžou začít spolupracovat za pouhých... No, odhadem dvě tři staletí.“

„Umíte to vysvětlit?“ zeptá se admirál otevřeně.

Navigační důstojník zavrtí hlavou. „Můj osobní názor je, že jsme měli neuvěřitelné štěstí! Anomálie nás sem přenesla, jako kdyby tušila, co přesně hledáme. Možná proto jsme tak daleko od domovského světa. Ideálnější podmínky nemusejí být tisíce galaxií od Země!“

„Může to být dílo neznámé rasy? Třeba si planety upravili pro sebe...“ nadhodí první důstojník.

„Ano, je to možné. Předběžné průzkumy vykazují velická naleziště minerálů a stavebních prvků nutných pro založení civilizace,“ souhlasí navigační důstojník.

„Máme právo zahájit kolonizaci?“ položí morální otázku vědecký důstojník.

„Spíš je otázka, na co čekáme? Pár dní nám potrvá, než kolonizační loď doletí k planetám. Budeme držet přímý kurz, jestli jsme v prostoru cizí rasy. Uvidí náš záměr na senzorech a vyšlou k nám loď, aby zabránili kolonizaci. Pokud ne? Lepší podmínky nikde jinde nenajdeme!“ zdůrazní navigační důstojník.

Pohledy posádky se zaměří na admirála, který celou dobu mlčí.

„Je tu problém, planet je šest! Co uděláme s Kasedou?“ využije ticho první důstojník.

„Nevidím důvod, proč nevyužít Kasedu jako hlídkovou loď, která bude dohlížet na zárodky lidské civilizace v této galaxii. Můžeme vést flotilu celou dobu a chránit ji od planety k planetě, postarat se o bezpečné přistání. Na poslední šesté planetě vyložíme i naše kolonisty. Pomůžeme založit kolonie, informujeme kolonisty o našem záměru, necháme jim komunikační zařízení, aby nás mohli v případě potřeby přivolat,“ odpoví navigační důstojník.

„Dobrý návrh, zatím jen návrh. Admirále, vaše rozkazy?“ přesměřuje diskuzi první důstojník.

Admirál si promne bradu v zamýšleném gestu. „Děkuji za vaše hlášení a návrhy, musím si to pořádně promyslet. Sejdeme se opět za hodinu,“ ukončí schůzi a odebere se do své pracovny.

První důstojník ho následuje. „Pane, mohu s vámi mluvit?“ Admirál přikývne a společně vcházejí do jeho pracovny.

„Co máte na srdci, důstojníku?“ praví v soukromí.

„Nepřijde vám to zvláštní? Napřed anomálie, která nás prakticky zachrání před zničením a přenese nás sice daleko od Země, ale přesně tam, kam potřebujeme? Plánovali jsme dlouhé roky zkoumat Magellanovo mračno k založení kolonií. Ale teď? Cíl naší mise je na dosah!“

Admirál přikývne a vytáhne příruční panel s rozečtenou teorií kontroverzního vědce. „Souhlasím s vámi, je v tom něco víc. Někjaká síla v pozadí. Taky to cítíte?“

„Admirále?“ nejprve nechápe první důstojník.

„Intuice, co našeptává a tiše nás vede po naší cestě. Neumím to smysluplně definovat, ale cítím ji!“

„Nevím, kam míříte, chci jen zdůraznit, že následující rozhodnutí nenávratně ovlivní osud celé naší expedice. V sázce je naděje lidstva!“

Admirál mu nabídne příruční panel. „Je vám známa tato teorie?“

Důstojník zběžně proletí řádky. „Ano, odvážná vize.“ Vráť se zpátky k hlavnímu tématu: „Nechci na vás tlačit, admirále...“

„Ale není o čem uvažovat. Kolonie založíme, je jenom otázka jak. To mi chcete doporučit?“

„Ano, admirále!“

Admirál si prohlédne okolní hvězdy a ponoří se do krásy vesmíru, nakonec ukáže před sebe na vzdálenou mlhovinu. „Nemůžu si pomoci, ale něco mě táhne tímto směrem. Něco tam je. Něco, co musíme vidět. Stejná intuice, co nás donutila vstoupit do anomálie? Možná. Nevím! Čím víc nad tím přemýšlím, tím víc se mi líbí vize našeho pozemského vědce. Je to sen, který se na Zemi nikdy nevyplní.“ Prudce se k němu otočí. „Ale my nejsme na Zemi! Můžeme si postavit společnost podle sebe.“

„Je to riskantní, nevíme, co nás tam čeká, naší povinností je...“ Zastaví se uprostřed věty a oči upne k mlhovině.

„Taky to cítíte?“ táže se admirál.

„Ano, neumím to vysvětlit. Může tam být ještě nějaká další planeta?“

„Nemám sebemenší tušení. Zaměřil jsem senzory tím směrem, jen rušení a vesmírný šum,“ upřímně praví admirál. „Máme šest ideálních planet. Šest jistých kolonií, ale máme sedm pokusů. Co trochu zariskovat? Lodě Selis, Enid, Nakai, Pasertia, Condruces a Gyas můžeme navést ke kolonizaci. Automatika se postará o přistání a probuzení kolonistů. Kdyby byl problém, nastavíme lodě k tíšnovému vysílání, které nás přivolá. A my?“ Ukáže na panel s teorií. „Četl jste jeho vizi? Pamatujete, jak se mu všichni vysmáli? Nikdy jsem to neřekl veřejně, ale líbí se mi jeho sen. Navrhněte to posádce, uvidíme, jak se rozhodnou.“ Zvědavě se podívá na prvního důstojníka. „Nesouhlasíte snad?“

Usměje se. „Přemýšlím, lákavá možnost,“ přiznává.

„Budeme hlasovat. Podle toho učiníme rozhodnutí,“ ukončí debatu admirál.

Hodinu nato proběhlo hlasování a padlo rozhodnutí. Posádka Kasedy dokončila opravy, nastavení počítačů a dálkově navedla šest kolonizačních lodí k planetám. Založila zárodky budoucích civilizací na planetách pojmenovaných podle názvů kolonizačních lodí. Selis, Enid, Nakai, Pasertia, Condruses a Gyas zakořenily. Probudili šest set tisíc kolonistů, vydávajících se s nadšením a elánem prozkoumat svůj nový domov. Nadšené průkopníky nových neznámých světů čekala dlouhá cesta k vybudování prosperující civilizace, aniž tušili, jaký osud potkal posádku velitelské lodi Kasedy, která se vydala vstříc svému záhadnému osudu...

To jediné, co věděli o Kasedě, bylo to, co jim sami zanechali naprogramované v lodních počítačích v krátké zprávě na rozloučenou: „Letíme za svým srdcem, poháněni intuicí. Sbohem a hodně štěstí!“

Nikoho tenkrát nenapadlo, jakou hádanku lidstvu o pět set let později připravili a k jakým břehům Kasedu sny dovály.

Umístění: *Galaxie Selis (pojmenovaná po první pozemské lodi, která založila kolonii)*

Upřesnění: *Hluboko v nezmapovaném prostoru*

„Přistáli! Šest lodí vylodilo šest set tisíc kolonistů na našich planetách! Nepřijatelné! Musí být očištěni!“ zazní záhadná myšlenka.

„Zubožení, vyčerpaní a bezbranní uprchlíci, bez naděje k návratu.“

„Pomíjivé! Je to invaze! Musíme rázně zasáhnout!“ agresivním tónem reaguje první mysl.

„Povedlo se nám objevit způsob, jakým se dostali tak hluboko do našeho prostoru? Můžeme je navést zpátky?“ táže se druhé vědomí.

„Ne, neumíme vysvětlit jejich nečekaný vpád, natož místo původu této ubohé, barbarské a primitivní rasy! Musíme jednat!“ naléhá první vědomí.

„Co je sem přivedlo? Musíme mít data!“ nespokojí se s prostým vysvětlením druhé vědomí.

„Extrémně silná psionická anomálie. Síla, jež je sem přenesla, se vymyká i našemu chápání!“

„Neuvěřitelné! Psionická anomálie? Dobrá! Úprava planet není zdaleka dokončená.“

„Na tom nezáleží, jsou určeny pro další etapu kolonizace!“

„Stáhněte naše lodě, vyhněte se kontaktu...“ rozhodne druhé vědomí.

„Budou zničeni!“ rázně vpadne do řeči první vědomí.

„Ticho! Jakým právem se ty opovažuješ přerušit má slova? Budeme je sledovat a zkoumat. To jest vůle Rady! Opovážíš se protivit její vůli?“ dominantně zareaguje druhé vědomí.

Nastalé hrobové ticho přeruší pokorný pocit lítosti a hanby za špatně zvolený tón i slova. „*Odpust', můj pane, věrně sloužím Radě a Říši.*“

„*Pravda! Nyní běž vyplnit její vůli!*“ Siluetu neznámé postavy ve stínu jemně ozařuje tmavě červená záře. „*Až se Rada rozhodne smést je, tehdy tě povolá!*“ Druhé vědomí se otočí a jeho dvě záhadné oči upřou pohled na nádherné mrazivé pohoří. Stojí hluboko v prastarém chrámu, postaveném na smutném počátku jeho Říše. Miluje ten podmanivý výhled. Vžívá se do osudů hrdých předků. Uvidíme, v jakého červa se lidstvo přerodí. Zašlápnout ho nebude sebemenší problém! Třeba nás překvapí, pomyslí si, když sleduje nádheru pod sebou.

Pravda

Lokace: Planeta Selis I – hlavní centrální planeta lidské říše

Počet obyvatel: 8 miliard

Časový údaj: Rok 507, počítáno od kolonizace

Selis I se za pouhých sedm let proměnila téměř v jedno obrovské město. Války skončily. Vůdci rozhodli udělat ze své hlavní planety symbol vítězství a moci. Proto procházela celá planeta obrovskou přestavbou. Bylo zbořeno mnoho měst, mnoho vesnic. Vše se přestavělo v nová obří superměsta s širokými ulicemi, prostornými náměstími a řadou soch. Celá planeta se upravovala jenom proto, aby udělala dojem. Aby se stala symbolem vítězství a moci režimu. Na hlavním městě to bylo vidět nejvíc! Impérium Selis bylo bohaté. Získalo spoustu zdrojů a jeho lodě dychtivě zkoumaly dosud neobjevená tajemství galaxie. Objevovala se nová a nová naleziště. Planeta Selis dál bohatla. Rostla a vzkvétala do dříve nepředstavitelných krás. Rodilí Selisané, nyní občané mocného Impéria, si toho všeho užívali a vychutnávali věk prosperity plnými doušky. Na Selis směřovaly všechny zdroje. Obchodníci se předháněli s nabídkami exotického zboží, dováželi sem všechno, co si vůbec dokážete představit. Jestli máte dost peněz, není nic, co si nemůžete na Selis I koupit!

Peněz bylo dost. Selis byla od počátku sídlem významných rodin řídících Impérium. Rodin vyžadujících to nejluxusnější zboží. Vydržovaly svá obrovská sídla, ty největší obchody a v tichosti rozhodovaly o osudu své říše. Plánovaly své intriky a zrady. Právě tyto rodiny byly pravou podobou vlády Impéria Selis. To ony stály za všemi rozhodnutími. K tomu používaly prvek nejdůležitější, svobodný tisk! Svobodnou propagandu šířící se právě ze Selis do celého Impéria. Vesmírnou vysílací síť šířící mezi populaci pravdu, vkusně upravenou, sledující zájmy rodin, kterou ospravedlňovaly své zločiny. Importovaný hřích ze staré Země. Nový svět se nevědomky stal kopií starého.

V ulicích superměsta na obrovské televizi ve výloze právě hraje vysílání zpráv. Elegantně upravená hlasatelka oděna do slušivého kabátku stojí na ulici naproti zničenému domu a mluví do mikrofonu. „Právě se nacházím na tom, co zbylo z radnice jednoho města na planetě Nakai. Před pouhými dvěma hodinami zde probíhalo zasedání rady města. V radnici bylo přes dvě stě lidí a celá rada. Měli projednávat nové normy odvodu občanů do naší milované armády, když zčistajasna explodovala nálož a celá budova byla zničena! Tragická bilance – šedesát tři mrtvých, sto osmnáct raněných a budova... To si vyžádal teroristický čin frakce Svobodných! Naše jednotky se snaží najít viníky tohoto krutého teroristického činu. Pevně věřím, že naši hrdinní vojáci je najdou a potrestají! Zatímco...“ Hlas reportérky dál pokračuje.

Zprávy sledují desítky lidí stojící před výlohou. Dokonce i jeden muž, který spěchá na významné jednání, se jen na kratičký okamžik

pozastaví a nevěřicně zprávy sleduje. Je to muž v obyčejné plátěné bundě s malým nevýrazným kufříkem. Novinář, který právě dokončil důležité vyšetřování a utíká na schůzku se svým vydavatelem!

Na kratičký okamžik se zastaví a jen co vyslechne aktuální zprávu, dál spěchá na domluvené místo schůzky. Chybí mu málo, sotva pár metrů. Tam do té kavárny kousek od výlohy. Tam, kde u stolu sedí druhý muž v obleku a netrpělivě čeká na jeho příchod. Muž v bundě přidá do kroku. To, co má, uzemní jeho vydavatele a jemu to zajistí titulní stránku v novinách. Možná i několik sekund ve večerních zprávách! Rychle vejde do kavárny a usedne na místo. Vydavatel se na něj tázavě podívá.

„Mám to!“ vyhrkne nadšeně muž v bundě. „Je to pecka! Povedlo se mi všechno získat. Mám svědectví, fotky, všechno doloženo! Jen si představ! Bude to hotová bomba!“

„Klid, Eriku. Vydechni. Uklidni se. Objednej si. Pak mi pěkně v klidu a pomalu povíš, co všechno máš.“

„Děláš si srandu, Viktore? Až se to dostane ven!“

„Ne tak nahlas. Nevíš, kde všude jsou uši.“

„Ani oni nemůžou být všude,“ namítne Erik.

Gestem mírně zdvižené ruky pokračuje ve svém promyšleném záměru zklidnit jeho horlivost. „Já ti jen říkám, abys tolik neriskoval. Nikdy nevíš.“

„Houby, já to mám! Víš o tom masakru před týdnem? O tom, jak nákladnímu vznášedlu selhaly motory nad obytnou zástavbou zrovna v momentě, když tam byla školní akce s dětmi a rodiči?“

„No jak by ne! Při pádu narazilo do dvou budov. Náraz nevydrželo upevnění nákladu, který zabil sedmdesát dva lidí. Samotné vznášedlo dopadlo mezi atrakce a následný výbuch zabil sto osmdesát lidí. Tragédie!“

„A tobě neprijde divné, že těžkému nákladnímu vznášedlu převážejícímu ocelové desky, které se údajně vezly do výroby tanků tři sta kilometrů daleko, zčistajasna selžou motory? To vznášedlo tam vůbec nemělo co dělat! Přece je nad tou oblastí striktně zakázána nákladní doprava.“

„Pilot si všiml poruchy, a tak to vzal zkratkou, aby nouzově doletěl. Dokládá to zvukový záznam z kabiny, jak nahlašoval závadu dispečinku!“

„Nouzově doletěl? Servisní stanice byla šedesát kilometrů opačným směrem!“

„To nemyslíš vážně! To nikde...“

„Ano, všechno mám tady,“ poklepe na kufřík. „Vypočítal jsem dráhy letu. Kdyby měl poruchu? Přece by letěl do servisu nebo do pustiny, k bezpečnému nouzovému přistání. A hlavně. Kde byli naši stíhači? Podívej se! Stačí jenom, aby se nákladní vznášedlo přiblížilo kousek k zakázané oblasti, a už má u sebe dva stíhače, kteří ho okamžitě eskortují pryč, nebo ho sestřelí! Ale najednou se tam zjeví těžké vznášedlo s nebezpečným nákladem a letectvo nikde!“

„To přeháníš,“ nechce uvěřit předkládaným důkazům Viktor.

„Mám to tu! Mám i výpověď technika, který ten vrak kontroloval. Musel jsem ho dlouho přesvědčovat, aby mi to přiznal. Dobrý mechanik by věděl, kam má sáhnout a co poškodit, aby selhaly

motory tak, aby to pilot nepoznal, a hlavně... Víš, že pilot už byl dávno mrtvý? To všechno řídil autopilot!“ sází další nezvratný důkaz za důkazem.

„To nemyslíš vážně? Pilot zahynul při výbuchu,“ oponuje.

„Viděl jsi jeho tělo?“

„Nic z něj nezbylo!“

„Něco jo, jeden můj známý ohledával jeho tělo. Pilot zemřel přesnou ranou do krku, která mu přerušila míchu.“

„Nemožné! Během té nehody pilot sám hlásil závadu.“

„Umělý hlas!“ precizně zasáhne protiargumentem Erik.

„Ale někdo s tou lodí musel vzlétnout. Projít kontrolou. Navést ji tam. Neříkej mi, že tohle všechno udělal pilot a pak se zabil.“

„Ne, zabil ho spolucestující,“ vytáhne své schovávané eso Erik.

„Nikdo jiný tam s ním nebyl!“

„Když víš, kam se schovat, když víš, jak zamaskovat svoje známky života...“

„Co to sakra meleš! Zase ta tvoje fáma? Myslíš, že to byl...“

„Pilot odstartuje. Projde všemi kontrolami. Kousek od cíle se projeví sabotáž, pilot to chce řešit, ale než to stihne, jeden přesný zásah ho zabije. Stačí pak nastavit autopilota. Zajistit, aby stopy smazal výbuch. Sehrát trochu toho divadla pro pozorovatele. Znáš to, aby iluze nechtěné chyby byla zachována. V tichosti opustit vznášedlo.“

„Jó, v tichosti opustit vznášedlo. Jsi hodně vtipný. V plné rychlosti několik kilometrů ve vzduchu. Jasně, to zvládne úplně každý!“

„Senzory zaznamenaly chvíli před dopadem rušení. Rušení, které může prozrazovat maskovanou loď. Loď, kterou si přivolal, aby mohl

v tichosti utéct. Loď, již by možná stíhač uviděl. Proto zrovna nebyl žádný volný, aby to vznášedlo sestřelil.“

„To už přeháníš! Zniš jako paranoik.“

„Víš, kdo byl na té školní akci? Víš, že tam byl bývalý generál Svobodných se svým synem? Ano, přejmenoval se. Ano, změnil trochu zvyky, ale tajně formoval protipolitické hnutí na té planetě.“

„Nemáš důkaz!“

„Mám! Nechtěj vědět, kolik dní na tom pracuji. Nechtěj vědět, kolik jsem musel zaplatit a kde jsem všude musel být. Kolik laskavostí jsem si musel vybrat, ale mám to tu! Jedné rodině se nelíbily plány toho generála. Tak požádali jednoho stína. Podívej se sám. Na, vidíš?“ nenápadně ukáže fotku člověka v černé bundě procházejícího se davem, letmo zachyceného průmyslovou kamerou. „On je všude! Kamery ho zaznamenaly, jak se pohyboval kolem vznášedla těsně před jeho startem. Je na většině záznamů!“

„Jen náhoda.“

„Vidíš ty jeho černé oči? Vidiš v nich tu naprostou prázdnotu? Příznak vymytí mozku!“

Viditelně unavený z jednotvárně vedené, nudné debaty, pořád obhajující stejně nepravděpodobnou frašku, praští do stolu. „A i kdyby to byla pravda, co s tím?“

„Jak co s tím? Někdo z rodin si objednal jeho vraždu! Stín ho zabil a ještě rozpoutal paniku a dal rebelům Svobodných jasně najevo, že Impérium Selis o nich ví! Za cenu smrti dvou set padesáti dvou lidí. Většiny z toho dětí! Víš, že na té planetě odváděli ročně nanejvýš deset

tisíc lidí? Teď se jim tam během tří dnů přihlásilo padesát tisíc dobrovolníků!“

„Sakra, Eriku, neřvi! Tiše,“ přikrčí se k němu Viktor. „Dobře. Přesvědčil jsi mě. Vidím to. Vidím důkazy. Fajn! Co po mně chceš?“

„Jak co chci? Na, tady!“ podává mu cár papíru s titulkem Impérium Selis vraždí nevinné děti. „Jenom dáš toto do tisku, nic víc,“ praví vítězným tónem.

Viktor si prolistuje článek. Vykulí oči. „Copak ses zbláznil! Myslíš si, že tohle můžu dát do tisku?“

„Jsme velká novinářská společnost. Nedovolí si na nás.“

„Víš, kdo tuto společnost vlastní? Víš, že přes řadu těch fiktivních jmen jde pravý tok peněz od jedné důležité rodiny přímo tady ze Selis?“

„No právě! Nepotopí vlastní noviny!“

Viktor se hlasitě zasměje. „Copak ty to nechápeš? V momentě, kdy to dám do tisku, jsem mrtvý! V nejlepším případě hodinu po tom, co to opravdu vyjde, k nám vtrhnou vojáci a obviní nás z vlastizrady! Myslíš si, že je pozveme na kafe a vysvětlíme jim to? Že když jim předložíme důkazy, tak nás poplácají po rameni a popřejí hodně štěstí? Zbláznil ses? Ti tam vtrhnou a budeme mít jen pár sekund na to, abychom se vzdali, než začnou střílet!“

„Nedovolí si to proti vlastním novinám,“ nevzdává se nadějí Erik.

„Ty nevíš, čeho jsou schopní? Zničí celou budovu! Však se postaví další! Přinejhorším na nás pošlou někoho ze...“ teď už téměř šeptá, ... stínů. Eriku, já mám ženu. Mám děti! Víš, čeho všeho jsou schopní!

Víš co? Dám ti radu. Zapomeň na to! Znič ten kufrík! Ztrať se, dokud ještě můžeš!“

„Svět musí znát pravdu!“ naléhá.

„Svět o to nestojí! Ne teď.“

„Až to vyjde, lidé konečně vyjdou do ulic. Svrhnou vládu. Změní svět!“ sní Erik.

„Ano, máš pravdu. Lidi vyjdou do ulic. Vstříc jim nepůjde policie. Ani armáda s obušky. Impérium Selis pošle rovnou flotilu bitevních lodí. Pár kapitánů s metály ověšeným admirálem v čele zmáčkne několik tlačítek. Tečka! Hotovo. To je celé! Spadne pár atomovek. Pár bomb. A lidi? Poběží zase domů! Nemáš šanci!“

„Musí být cesta! Nehodlám to jen tak pustit. Tohle musí vyjít na povrch a nejenom to! Víš, kolik podobných náhod se za ta léta stalo? Copak nevidíš pořád ten stejný rukopis?“

„Sakra, Eriku. Mám ženu a děti. Mám dobrou práci. Mám kde žít. Mám co jíst. Nezahodím to pro nějakou pravdu! Být sebou, udělám to samé, dokud ještě máš čas.“

„Už je pozdě...“ přiznává smutným tónem Erik.

„Počkat! Jak to myslíš?“

„No...“ Se zdráháním v hlase pokračuje: „Když jsem získával některé důkazy... možná jsem na sebe upoutal nechtěnou pozornost.“

„Do prdele!“ vyskočí Viktor. „To mi říkáš jenom tak? To myslíš? To... já tě neznám! Nevím, kdo jsi!“

„Viktore, známe se pět let!“ zařve Erik.

Viktor k němu přiskočí, do ruky mu dá papírek a pošeptá: „Ber. Vypadni. Zmiz, dokud ještě můžeš!“ Nahlas na celou kavárnu začne

řvát: „Jdi ode mě, vandale! Vůbec tě neznám! Běž pryč! Neobtěžuj slušné lidi!“ Před zraky všech v kavárně ho hrubě vyhání.

Erik koutkem oka zahlédne obsluhu, jak se chystá přivolat pořádkové síly. Naposled pohlédne do očí Viktorovi. Ten pohled nezapomene do konce života. Blyští se v něm zklamání, zlost, zloba. Nejvíc ze všeho upřímná lítost nad přítelem, jenž ho navždy odsoudil. „Bez odvahy, bez vůle postavit se na odpor zlo vždy zvítězí! Co uděláš, až si jednoho krásného večera přijdou pro tvou rodinu? Zavřeš oči, nebo budeš předstírat, že se nic neděje? Sbohem, příteli,“ zašeptá.

Schová papírek, popadne svůj kufřík a s lítostí odchází pryč. Až za rohem na ulici se na papírek podívá. Je na něm adresa. Zná ji. V podsvětí se pohybuje a moc dobře ví, že je tam místo, kam by mohl utéct a tiše z planety zmizet. Pečlivě si prohlíží adresu. Přemýšlí, možná zašel moc daleko. Možná je pozdě. Možná by se mu to nepodařilo dostat ven. Ale přesto musí být způsob, jak to dostat ven. Prostě musí být! Naštěstí není hloupý. Už se vyzná. Ví, jak v podobných situacích jednat. Toto byla pouze jedna možnost, ta snazší. Čas na plán B...

Stopne si taxíka. Letí tam, kam musí. Ke starému známému, který umí dostat věci ven. Cesta je daleká. Musí třikrát přesedat, a ještě notný kus dojít pešky. Chce zmást toho, kdo by ho sledoval. Přílišná opatrnost? Ne! Intuice. Cítí na zátylku dech blížící se smrti. Zabere mu to několik hodin. Nakonec už je téměř tma, když dorazí do cíle. Stojí před obyčejnou budovou v obyčejné čtvrti. Všimá si pohledů ostatních. Ví, že je to území silného gangu. Gangu, který vzbuzuje respekt i mezi vojáky Impéria Selis.

Projde řadou kontrol ozbrojených vojáků, kteří si říkají Seliská domobrana. Pěkné uniformy, kvalitní zbraně, spousta chlastu a drog. Ano, drogy a zbraně! Drahé, silné zbraně. Co jiného to mohlo být? Živí se prodejem zbraní a poskytováním služeb těm, kteří si to můžou dovolit. Možná proto je Impérium Selis nechává na pokoji.

Zřídili si v této ulici silně opevněnou základnu. Senzorová pole, několik obranných pásem, minová pole, pasti. Pro někoho, kdo to neznal, smrtící past. Raketová síla, protitanková děla a na vrcholu budov mají skrytá protiletecká děla s dalekonosnými raketami. Často vtipkovali, že kdyby je chtěl někdo napadnout, musel by použít aspoň dvacet tanků a celou bitevní loď. A i tu by možná sundali.

Erik tomu kdysi dávno věřil, dokud neuviděl, co dokáže bitevní loď. Utkvěla mu v paměti, poslední salva války se Svobodnými. Triumf Impéria! Aspoň tak to odvyprávěli ve zprávách. Skutečná pravda? Vlajková flotila dvanácti bitevních lodí jedinou salvou zničila klíčový zemědělský komplex na planetě Enid. Celé kilometry bujících polí mrknutím oka zmizely! Tímto brilantním tahem si Impérium zajistilo závislost enidské populace na svých dodávkách potravin. Stalo se to dávno po podepsání kapitulace Svobodných. Nikdo se na tento opomenutý fakt neodvážil upozornit. Ještě rok plnily zprávy titulky: Zachránili jsme Enid od tyranie Svobodných, neschopných zajistit své populaci základní obživu! Snímky hrdinných imperiálních vojáků obdarovávajících hladové civilisty zaplavily celý sektor...

Ve skutečnosti by toto postavení nevydrželo déle než pět minut. Na místní poměry to je nejlépe vyzbrojený nájemný gang planety. Gang, u kterého má schovanou laskavost. Laskavost, již si hodlá

vybrat. Projde několika prověřovacími perimetry, než se konečně dostane do hlavní budovy. Dva vojáci ho dovedou přímo k šéfovi.

Šéf stojí uprostřed místnosti a objímá dvě krásné holky. Hned jak ho uvidí, rozzáří se mu oči. Okamžitě kývne na ochranku, ať je nechají o samotě.

„Copak tě ke mně přivádí?“ praví svým typickým záludně slizkým hlasem.

„Jdu si vybrat laskavost,“ nehodlá ztrácet čas Erik.

„Laskavost? Nevzpomínám si, že bych ti...“

„Jen si vzpomeň!“

Šéf poplácá jednu z dívek po zadku. „Jestli myslíš tamto? Tak to už máš dávno vybrané. Obzvlášť když teď se mnou mluvíš bez mojí ochranky.“

„Ale domluva...“

„Co je mi po domluvě!“ hrubě mu skočí do řeči. „Už neplatí. Ale určitě máš něco, co bys mi mohl nabídnout!“

Zamyslí se. Odváží se rozehrát velkou hru? Pořád ještě může couvnout. Otočit se. Zahodit kufřík a zmizet z planety. Začít někde jinde v okrajové kolonii. Daleko od civilizace. Ale co pravda? Nemůže ji nechat plavat. Zacpat si uši, zavřít oči a nahlas zpívat písničku o nevinosti, o tom, jak je svět v pořádku. Ne. Necouvne jako Viktor. „No dobře. Co takhle padesát tisíc kreditů a údaje o jedné důležité rodině. Rodině, která ti brání v kšeftech. Povedlo se mi na ně něco získat. Něco, jak bys mohl dobře propašovat pár skrytých zásilek,“ odvážně vstoupí do velké hry.

Šéf se záludně usměje, až vyniknou zlaté zuby. Jeden z mnoha módních výstřelků nejbohatších vrstev Selisanů. „Hmmm, to zní zajímavě, co za to?“ jde přímo k věci.

„Potřebuji škvíru v mediální síti. Potřebuji jednu zprávu zveřejnit, tak aby nešla zastavit. Bez cenzury, nebo jak s oblibou říká Impérium, vkusné korektury. Rozumíme si?“ mrkne.

„Copak, problémy s vydavatelem?“

„Do toho ti nic není! Plácneme si?“

„No, zní to...“ Světlo v místnosti pohasne. Na strunu zabrnká kratičká série tlumivých výstřelů následovaná dunivými zvuky dopadajících těl. Erika se zmocní strach. Okamžitě skočí ke dveřím. Ucítí jenom závan větru. Před něj něco dopadlo. Zkamení a pohlédne na ten předmět. Od kovového nože se odráží světlo a v rohu místnosti zazní nový, tajemný hlas. „Proč si mě voláš?“

Erik se v hrůze otočí směrem k hlasu.

„Už dlouho mě sleduješ. Nevíš, kdy dát pokoj. Ale mně to nevadí. Baví mě to,“ pokračuje neznámý hlas.

„Kdo jsi, odkud přicházíš? zašeptá Erik.

V rohu místnosti vzplane oheň. Sirka zapaluje doutník. Pak uhasíná. Zbytek světla na chvíličku odhalí siluetu muže. Muže, který uchopí doutník a potáhne. Jakmile nasaje kouř, doutník na maličkou chvíli osvítí jeho tvář. Erik nasucho polkne. Takhle si představuje smrt. Zůstane jenom zapálený doutník a dvě oči lehce světlkující ve tmě. „Nikdy jsem nepochopil, co na tom lidi vidí. Je to jenom tabák, co ničí plíce. Přitom je vidět, že si vybíral. Jsou to drahé doutníky.

Viděl jsem je u svých šéfů. Škoda, teď jsou mu k ničemu,“ praví muž v temnotě.

Erik chvíli uvažuje, jestli nemá zavolat o pomoc. Proč, vždyť je to zbytečné. „To ses proplížil až sem? Vždyť je tolerujete,“ praví nakonec.

„Když musíš, poradiš si. Řekněme to takhle. Mým šéfům se přestávala líbit konkurence. Dřív nebo později bych sem stejně musel zajít. Máš v tom kufříku všechny důkazy?“

„Jestli si myslíš...“

Z prstů záhadného muže vyklouzne malý předmět a dopadne na podlahu. Sotva spadne, odrazí se a osvítlí tělo mrtvého šéfa gangu a žen v kaluži krve. Erikovi se udělá špatně.

„Že se ptám, vid'? Máš tam všechno. Přece to vím.“

„To není všechno!“

„Ano, já vím. Ještě máš ty tři bezpečnostní schránky. Neboj se, až půjdu, cestou si je vyzvednu.“

Erikovi se roztřesou ruce. Všimne si prstu, který muž ve stínu varovně vztyčí.

„Klid. Uvolni se, nechci, abys křičel. Ne proto, že bych musel zabít ty, co ti přijdou na pomoc. Neboj, zabil bych je se stejnou radostí jako tohohle zkurvysyna a jeho dvě pěkné kurvičky. Ale chci si s tebou promluvit.“

„Se mnou? Proč?“

„Zajímáš mě. Což se v mé profesi nestává často. Dal sis hodně práce, abys mě našel, něco si za to zasloužíš.“

„Necháš mě odejít?“

Smích. „Ne, ty už jsi dávno mrtvý. Tikají ti poslední okamžiky tvého života, ale řekněme, no...“ pohrává si s ním jako kočka s myší. „Co by tě asi mohlo motivovat? Už vím! Nemusel bych navštívit tolik tvých přátel. Anebo ne! Možná je navštívím čistě z lásky ke své profesi. To ještě sám nevím. Záleží na tobě.“

„Co jsi to za zrůdu!“ pohrdavě vpálí Erik.

Nic si nedělá z urážky. „Zasloužíš si vědět, čí ruka tě zabije. Kdybys nešťoural tam, kam nemáš? Kdybys zapomněl na to, co víš? Kdybys dal na radu Viktora. Divíš se, že ho znám?“ Zase smích. „Znám a možná zakrátko důvěrně poznám jeho rodinu. Ano, tu rodinu, o kterou se tak bojí.“

„Nech ho být. Nemá s tím nic společného!“

„No a? Přirozené vedlejší ztráty. Krásný pojem, vid'? Nezáleží, kdo s čím má co společného. Moji šéfové potřebují viníky. Teroristy! Škoda, kdybys dal na jeho radu a nechal to plavat, nechal bych tě žít. Ale já znám typy, jako jsi ty. Jsi snílek. Idealista! Musíš říct svou pravdu světu a nic tě nezastaví.“

„Jednou svět pozná pravdu. Jednou Impérium Selis padne,“ odhodlaně vyřkne Erik

„A proto většinou napřed zabírám. Pak si povídám. Vyhnu se tak planým výhrůžkám.“

Erik chvíli přemýšlí. Vzpomíná si, co všechno o stínech zjistil. Vzpomíná, jak třídil fámy a hledal fakta... Mezi všemi fámami si uvědomil, že k tomu, aby byli tak dobří, musí číst myšlenky... Myšlenky! Něco ho napadne. Okamžitě přesměruje myšlenky k jiným věcem, nesmí to prozradit.

„No ták! Co mi nesmíš prozradit?“ zeptá se cizinec.

„Nic, to jen...“ Erik uchopí kufřík nejpevněji, jak dokáže. Ví, co musí udělat. Ví, co se musí stát. Chystá se vší silou mrstít kufříkem naproti muži a zařvat o pomoc. Nevěří, že to bude k něčemu. Ale musí ochránit své nejdůležitější tajemství...

Tajemný muž nežertuje. Tichý náboj proletí Erikovým čelem dřív, než stihne hodit kufřík. Ochranku, která příběhne o pár sekund později, zabije stejně rychle a profesionálně. Nic si nedělá ze spuštěného poplachu. Jenom si ověří úspěšné posbírání všech klíčových údajů. Důležitý druhý primární úkol mise splněn. Nachystá scénérii pro budoucí vyšetřovatele. Ujistí se, že nic kompromitujícího nepřežije následný výbuch, a v tichosti se vytratí.

Bude to vypadat, jako kdyby si gangy vyřizovaly účty. Erik byl tajným agentem konkurenčního gangu a propašoval v kufříku bombu. Všichni tomu uvěří. O to se jeho nadřízení postarají. Zatímco on půjde na další úkol. Aktivuje své osobní maskování a šplhá pryč. Pečlivě se vyhýbá detekčním polím, přitom odstraňuje přemostění, které použil, aby se sem dostal. Jenom na chvíličku se pozastaví, aby si znovu přehrál události, které se Erikovi honily hlavou. Něco mi skryl, pomyslí si. Něco, pro co byl ochoten zemřít. Škoda, pocit viny a selhání napraví další vymazání jeho mozku po splnění mise. Nač se tím trápit? položí si důležitou otázku imperiální stín.

...v tom kratičkém okamžiku, když si to Erik uvědomil, pochopil: Ten stín se podřekl! Přiznal se k plánu navštívit tři bezpečnostní schránky. Tři! Chvíli trvalo, než mě musel začít sledovat, proto tu čtvrtou přehlédl. Proto si se mnou povídá, zkoumá moji mysl a hledá